

РЕШЕНИЕ

№ 6114

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 18.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **9766** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.268, ал.1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „ИВИС ПРОЕКТИРАНЕ И ДИЗАЙН“ ООД ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-268 от 15.09.2021г. на Директора на ТП на НАП –С., с което е оставена без уважение жалба вх.№С210022-000-0403143 от 01.09.2021г. срещу разпореждане изх.№С210022-137-0005111 от 14.07.2021г., издадено от С. Т. на длъжност "главен публичен изпълнител" при ТД на НАП.

С жалбата се оспорват издаденото решение и разпореждане, с което от главния публичен изпълнител по изп. дело №22150016652/2015 е отказано да се прекрати производството по направените съображения за изтекла давност. В жалбата се твърди, че е прието от ответната страна, че за задълженията от 2012г.,2013г.,2014г. и 2015г. са налице действия по спиране на давността с издадените постановления за налагане на обезпечителни мерки –ПНОМ №10-53-00-2475/08.11.2012г., №100-53-00-2046/05.09.2013г.,№16352-000023/08.05.2015г.,№16352/2015/000041/25.08.2015г. и №С180022-022-0025373/20.04.2018г.. Визира се, че задълженията са по РА №[ЕГН] от 20.04.2014г. и РА №[ЕГН] от 31.08.2012г., по които са издадени съответните постановления. Гореизложените обстоятелства е посочено, че не се оспорват. Във връзка с гореизложеното се прави довода, че е неправилен извода на ответника, доколкото напр.с ПНПОМ от 20.04.2018г. за наложени запори върху МПС са получени в СДВР 6 бр.писма на 26.04.2018г. като давността е спряна за присъединените публични вземания с разпорежданията за присъединяване от

20.03.2017г., 15.01.2018г. и 10.04.2018г.. Твърди се, че е ново обстоятелството за издаденото Постановление изх.№16352-000047 от 18.09.2015г. за отмяна на наложените мерки, поради което се акцентира, че последващото постановление №С180022-022-0025373/20.04.2018г. е нищожно. Твърди се, че с постановлението за отмяна на ОМ от 18.09.2015г. е започнала да тече нова давност от 5-години, считано от 01.01.2016г., която следва да изтече на 31.12.2020г., поради което към момента на искането от 28.04.2021г. за прекратяване на изпълнителното дело, поради изтекла давност – същото е основателно. Съответно разпореждане на публичния изпълнител и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП –са незаконосъобразни и следва да се отменят като се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.К.. Претендират се разноси по списък на л.223. Излагат се и допълнително съображения във връзка със събраните по делото доказателства вкл. изслушаното заключение по СЕ. Подчертава се, че не може да се приеме, че с ПНОМ давността е спряна, тъй като не е ясно задълженията по ИД точно какви са и по кой РА са.

Ответната страна – чрез юрк.Й. оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е от 28.09.2021г. по отношение на решение №ПИ-268 от 15.09.2021г., връчено на 21.09.2021г., поради което се констатира, че е в срока по чл.267, ал.2 от ДОПК.

По съществува на жалбата съдът намира същата за неоснователна и за да се достигне до гореизложената констатацията се съобрази следното:

По процедурата -в оспореното разпореждане изх.№С210022-137-0005111 от 14.07.2021г., издадено от С. Т. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП- е прието , че молбата от 28.04.2021г. на дружеството с възражения за изтекла давност е неоснователна касателно публичните задължения дължими за периода от 2012 до 2015г., за които е образувано изпълнително дело №22150016352/2015. За да достигне до тези изводи публичният изпълнител е посочил, че давността съгласно чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК от 5-години е спряла да тече с наложените обезпечителни мерки. Допълнено е, че и абсолютната давност от 10 години по ч.171, ал.2 от ДОПК също е спряла да тече от 24.03.2020г. с влизането в сила на §.29 о ПЗР на ЗМДВИППП. Посочени са съответните ПНОМ - ПНОМ №10-53-00-2475/08.11.2012г. връчено на 16.11.2012г. за налагане на заповед в „ПИБ“ АД и „Уникредит Булбанк“ АД, потвърдено с решение №ПИ-261 от 04.12.2012г., срещу което жалбата по адм.дело №150/2013г. на АССГ е оставена без разглеждане. Съответно в т.2. е посочено и ПНОМ №100-53-00-2046/05.09.2013г., връчено на 10.09.2013г. отново за наложени заповеди. В т.3 е посочено и ПНОМ №16352-000023/08.05.2015г. за наложени заповеди върху МПС на дружеството. В т.4 е визирано ПНОМ №16352-000030/29.06.2015г. за наложена възбрана, обжалвано по административен ред и потвърдено с решение №ПИ-165 от 11.08.2015г..Под т.5 е визирано ПНОМ №16352/2015/000041 от 25.08.2015г. за наложе заповеди върху суми. Под т.6 е посочено, че с ПНОМ №С180022-022-0025373 от 20.04.2018г. за наложени 6 заповеди върху МПС на длъжника. По изложените съображения е прието, че няма изтекла давност.

Ответникът с решение №ПИ- 278 от 15.09.2021г. също е възприел посочените доводи. Изрично освен, че е посочил, че наложените обезпечителни мерки са спрели давността - е анализирал и нормативната уредба за това по отношение на задълженията на дружеството от кога започва да тече 5-годишната давност. В този аспект е посочил, че за вноските за ДОО, ДЗПО, НЗОК и ДДФЛ по образец декл.6, дължими 2011г.-2015г., съгласно Наредба №Н-8 от 29.12.2005 /отм./ декларациите се подават до 25 -то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят. Визирано е, че съгласно чл.89 от ЗДДС –ДДС се внася в срока на подаване на справка-декларация по чл.125 ,ал.5 от ЗДДС т.е. до 14-то число вкл. на месеца, следващ данъчния период. Съгласно ЗКПО –чл.92, ал.2 и чл.93 ЗКПО- задълженията за корпоративен данък подлежат на деклариране и внасяне до 31 март на следващата година. С оглед изложеното е направен извода, че :

-за подлежащите на деклариране и внасяне задължения през 2011г. -5 годишната давност тече от 01.01.2012г. и изтича на 01.01.2017г.,

-за подлежащите на деклариране и внасяне задължения през 2012г. -5 годишната давност тече от 01.01.2013г. и изтича на 01.01.2018г.,

-за подлежащите на деклариране и внасяне задължения през 2013г. -5 годишната давност тече от 01.01.2014г. и изтича на 01.01.2019г.,

- за подлежащите на деклариране и внасяне задължения през 2014г. -5 годишната давност тече от 01.01.2015г. и изтича на 01.01.2020г.,

-за подлежащите на деклариране и внасяне задължения през 2015г. -5 годишната давност тече от 01.01.2016г. и изтича на 01.01.2021г.,

-за подлежащите на деклариране и внасяне задължения през 2016г. 5-годишната давност тече от 01.01.2017г. и изтича на 01.01.2022г..

Направен е извода, че за задълженията за данъчни и осигурителни вноски вкл.задълженията по РА№[ЕГН]/24.04.2014г. давността е спряна с постановленията издадени за периода от 2013-2018г..Изрично е визирано, че за задълженията по РА №[ЕГН] от 31.08.2012г. давността е спряна с ПМОМ от 20.04.2012г...

Изрично по довода на оспорващия за нищожността на ПНОМ №С180022-022-0025373 от 20.04.2018г. е прието, че няма наложени два пъти обезпечителни мерки. Подчертано е, че един път върху МПС на дружеството са били наложени обезпечителни мерки, но същите са били отменени с постановление изх.№16352-000047 от 18.09.2015г., поради което към 20.04.2018г. са били свободни и годни активи за налагане на ново обезпечение.

Споделени са и доводите на публичния изпълнител касателно §.29 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредно положение.

С оглед всичко изложено –жалбата е отвърлена.

В съдебното производство преписката е окомплектована с процесните постановления-/л.119, 107,94-104, 85-90, 69-74,л.40/, както и е представен РА№№[ЕГН] от 31.08.2012г. /л.226/ и Решение №478 от 14.03.2013г. /л.237/, с което е изменен РА като за данъчен период 01.11.2010-30.1.2010г. ДДС за възстановяване от 866,17лв. е определено на 13866,17лв..

Представен е и акт за прихващане и възстановяване №1344107 от 06.08.2013г./на л.245/.

Представено е и разпореждане от 13.05.2022г. за частично прекратяване на производството по принудителното изпълнение по чл.225 ДОПК по изп.дело №22150016352/2015г. в частта за задълженията да ДДС за периода

15.10.2010г.-28.07.2011г. по декларации №22101484797 и 22101436733 и двете от 14.10.2010г., както и ДДС за периода от 01.03.2010г. до 31.03.2010г., КД за периода от 01.01.2010г. до 31.01.2010г., данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения за периода 01.09.2011 до 30.09.2011г., ДДС за периода от 15.03.2010г. до 28.07.2011г., ДДС от 01.07-31.07.2010, ДДС за периода от 15.01.2011г. до 28.07.2011г., от 15.09.2010г. до 28.07.2011г. и от 01.04.2011г. до 30.04.2011г..

Изслушано е заключението на в.л. М. Н., видно от което на л.205 задълженията на жалбоподателя към 28.01.2021г. са по РА: по РА №[ЕГН] от 31.08.2012г.- остатък лихви ДДС 3,71лв. за периода от 01.09.2012г. до 12.06.2013г. и по РА №[ЕГН] от 24.04.2014г. –лихви по авансови вноски за КП за 2010 и 2011 в общ размер от 232,88лв., ДДС от 25 521,47лв. главница и лихви от 27 080,83лв..

Посочено е, че има издадени 7 ПНОМ- от 08.11.2012г., от 05.09.2013г., от 08.05.2015г., от 29.06.2015г., от 02.07.2015г., от 25.08.2015г. и от 20.04.2018г. като в.л. визизира какви публични задължения се обезпечават.

С оглед изложеното, СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Жалбата е неоснователна.

Оспореното решение и разпореждане са издадени от компетентни органи, в производство без процесуални нарушения, с изложени подробни съображения, мотивирани, с правилно приложение на материално-правната норма на закона и целта на същия.

Видно от ТР 7/2021г. на ВАС единствено поканата за доброволно изпълнение и постановлението на образуване на изпълнителното производство като несъщински изпълнителни действия- не спират давността. Безспорна е практика на съставите на АССГ, че с налагането на обезпечителните мерки се спира давността, който факт не се оспорва и от жалбоподателя във връзка с издадените ПНОМ- 08.11.2012г., от 05.09.2013г., от 08.05.2015г., от 29.06.2015г., от 02.07.2015г., от 25.08.2015г. и от 20.04.2018г. като в.л. визизира какви публични задължения се обезпечават. Недопустимо е в настоящето производство да се въвеждат доводи във връзка с оспорване размера на обезпеченията по съответните постановления. Също касателно нищожността на ПНОМ №С180022-022-0025373 от 20.04.2018г. –същото не е спорено по надлежен ред и в настоящия процес съдът няма за предмет законосъобразността или не натова постановление, оспорено по административен ред. Дали е породило правни последици – се възприема тезата на ответника, че няма наложени два пъти обезпечителни мерки по подробно изложените от същия мотиви. В тази връзка довода на дружеството, че не е запознато с отмяната на тези мерки – с постановление изх.№16352-000047 от 18.09.2015г., трябва да се съобрази, че същото постановление е в полза на тази страна, поради което е неотнормимо дали й е връчено само за сведение, доколкото същата страна като адресат, за който акта е положителен – не би имала правен интерес от обжалването му.

Несъстоятелни за възраженията на адв.К. направени с молба за с.з. за 18.10.2022г., че в ПНОМ от 08.05.2015г. и от 29.06.2015г. задълженията са описани по вид, но не и по размер. Също и относно ПНОМ от 20.04.2018г., където били посочени задълженията в общ размер, но не вида и основанието.

По отношение на тези обстоятелства няма неяснота и това е видно от заключението на вещото лице на л.206- ПНОМ от 08.05.2015г. има за предмет главница от 137 681,91лв. и лихва от 32 056,91лв. за задължения за –вноски за ДОО, НЗОК, ДЗПО, и ДДФЛ за периода от 2011 до 2014вкл., както ДДС /главница и лихви/ по СД за

периода от 2011 до 2015г. по РА от 28.07.2011г. и РА от 24.0.2014г.. Съдът констатира, че с това ПНОМ на л.99 и сл. са наложени запори върху движими вещи. Съответно ПНОМ от 29.06.2015г. също има за предмет 137 681,91лв. главница и 34 047,96лв. лихви отново вноски за ДОО, НЗОК, ДЗПО, и ДДФЛ за периода от 2011 до 2014вкл., както ДДС /главница и лихви/ по СД за периода от 2011 до 2015г. по РА от 28.07.2011г. и РА от 24.0.2014г., както и лихви за авансов СД за 2010 и 2011г. по РА от 24.04.2014г.. Съдът констатира, че с това постановление са наложени възбрани върху описаните 2 НИ.

Следователно за същите задължения изкл. авансовия КД –са наложени първоначално едни обезпечителни мерки, след което са наложени и други. Не е неясно какви задължения са обезпечени, поради което именно довода на адв.К. с молбата ѝ за с.з. за 18.10.2022г. не се възприема. По същата причина не се споделя и възражението ѝ, че между описаните в посочените ПНОМ задължения и оспореното разпореждане от 14.07.2021г. има разлика. Напр. с ПНОМ от 08.05.2015г. са обезпечени /видно от закл. на в.л./ задължения от вноски за ДОО, НЗОК, ДЗПО и ДДФЛ за периода от 2011 до 2014вкл., а видно от оспореното разпореждане същите присъстват напр. в т.255,т.256,т.257 и т.-н.

По останалите възражения в жалбата същите отново не се възприемат. В жалбата, както беше посочено, не се оспорва последицата от наложените ОМ и спряната давност общо. Първата група доводи са свързани с ПНОМ за запори върху МПС, отменени вследствие с ПНОМ от 18.09.2015г. –за законността на 2-те, което е недопустимо понастоящем да се проверява вкл. и дали постановлението от 20.04.2018г. е издадено на тази дата. Това са други АА, чиято законосъобразност –не може да бъде въвеждана допълнително като предмет на спора. Второто съображение, че давността е спряна частично – за публичните вземания, присъединени към ИД с разпореждане за присъединяване от 20.03.2017г. , от 15.01.2018г. и от 10.04.2018г., доколкото СДВР потвърждава за получените запорни съобщения на 26.04.2018г. във връзка с ПНОМ от 20.04.2018г., а не за всички задължения –също не се споделят, че няма последици с оглед нищожността на това ПНОМ. Също позоваването на Закона за мерките и действията по време на извънредно положение в жалбата не се възприемат. Следва да се има предвид, че на това възражение в решението –са изложени подробни съображения и те са относно най-старото задължение и това дали е изтекла абсолютната 10 годишна давност по чл.172, ал.2 от ДОПК. Трябва да се допълни, че видно от §.29 т.1 / в сила от 24.03.2020г./ –до отмяна на извънредното положение срокът по чл.171, ал.2 от ДОПК не се прилага. Следователно- след отмяната му, ако съответно срокът е изтекъл абсолютната давност се прилага. В посочения смисъл е §.29, т.1 от ПР от закона давността да не се прилага т.е. не че се прекъсва, не че спира, защото този срок не може да се прекъсва и спира, а последицата от неговото изтичане, която е факт –не се прилага. Именно това е констатирано правилно с решение №ПИ-278 от 15.09.2021г., поради което е прието, че за това задължение – не може да се прекрати производството все още.

В заключението трябва да се има предвид, че предмет на настоящето производство е именно разпореждането на публичния изпълнител по изпълнителното дело, с което не е уважено възражението на жалбоподателя и вискател за прекратяване по давност на конкретно посочените в таблица на л.2 до л.18-задължения- общо 272 на брой. Доказателствената тежест да докаже твърдението си, че давността по отношение на всяко от тях е настъпила като положителен факт е върху оспорвания и това не може

да стане чрез довод за незаконосъобразност /представена като нищожност/ на едно от ПНОМ по вече изложените съображения за това, че спорът за законосъобразността му е извън спора по делото. Също извън предмета на спора е дали правилно или не е образувано ИД за конкретните задължения. Обсъждането по същество на размера на публичните задължения –също не може да стане в настоящето производство, тъй като има друг ред, поради което и представените в тази връзка доказателства –не следва да се обсъждат.

ОТНОСНО представеното разпореждане за частично прекратяване на производството по принудителното изпълнение по чл.225 ДОПК по изп.дело №22150016352/2015г. -следва да се има предвид, че въпреки, че тече оспорване по чл.268 ДОПК - изпълнителното производство не спира и публичният изпълнител не губи правото си да констатира по реда на чл.225, ал.1 ДОПК -настъпилата междуременно абсолютна давност. Това разпореждане е факт по делото, стабилен административен акт /влязъл в сила, доколкото е необжалваем като благоприятстващ за страната/, чиито последици, ако касаят някое от задълженията се зачитат. Видно от разпореждането прекратено е производството в частта за задълженията за ДДС за периода 15.10.2010-28.07.2011г. по декларации №22101484797 и 22101436733 и двете от 14.10.2010г., както и ДДС за периода от 01.03.2010 до 31.03.2010г. по декларации №22101388261, КД за периода от 01.01.2010г. до 31.01.2010г. по декларация №[ЕГН], данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения за периода 01.09.2011 до 30.09.2011г. по декларация №[ЕГН]39491, ДДС за периода от 15.03.2010г. до 28.07.2011 по декларация №22101373207, ДДС от 01.07-31.07.2010 по декларация №22101451263, ДДС за периода от 15.01.2011г. до 28.07.2011г. по декларация №221014532494 , от 15.09.2010г. до 28.07.2011г.по декларация №22101468255 и от 01.04.2011г. до 30.04.2011г. по декларация №22101595735.

Видно от оспореното разпореждане в т.272 е посочен КД за периода по декларация №[ЕГН], но за периода от 01.01.2011г. до 31.12.2011г. т.е. за 2011г. , а не за 2010г., както е по разпореждането, поради което се прави извода, че с представеното такова разпореждане за прекратяване - не се засягат задължения, визирани от т.1 до т.272 на обжалваното разпореждане. Съответно ако това беше така- оспорващият би загубил правния си интерес от обжалване.

Следователно - жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. С оглед изхода от спора трябва да се уважи претенцията на ответника за присъждане на юрк.възнаграждение в размер от 100лв. по реда на Наредбата за плащане на правната помощ към ЗПП /чл.26/, а не следва да се уважава искането за юрк.възнаграждение от 500лв. по Наредба 1/2004г..

СЪДЪТ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.268, АЛ.2 ОТ ДОПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на „ИВИС ПРОЕКТИРАНЕ И ДИЗАЙН“ ООД ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-268 от 15.09.2021г. на Директора на ТП на НАП –С., с което е оставена без уважение жалба вх.№С210022-000-0403143 от

01.09.2021г. срещу разпореждане изх.№С210022-137-0005111 от 14.07.2021г. издадено от С. Т. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП.

ОСЪЖДА „ИВИС ПРОЕКТИРАНЕ И ДИЗАЙН“ ООД ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица]- да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева /сто/.

На основание чл.268, ал.2 от ДОПК решението е окончателно.

Съдия: